

EL DIETARI de Ramon Iglesias

> 28 Diumenge

GPS al taxi

■ Després de temps lluitant, els taxistes catalans s'han sortit amb la seva. L'Ajuntament de torn, la Generalitat i l'Estat els financen una part dels prop mil euros que costa instal·lar GPS de seguretat a cada vehicle. Actualment els taxistes de Girona estan estudiant les millors ofertes per evitar que els col·loquin tecnologia obsoleta, però abans de l'estiu els volen tenir posats.

El president del sindicat del taxi a Girona, Toni Beltran, m'ha explicat que gairebé el cent per cent dels professionals de la ciutat optaran per demanar la subvenció. «Ens hi va la vida», diu. Segons Beltran, aquesta afirmació no és exagerada. Em recorda un taxista de Sabadell que va ser atacat i que va morir dessagnat: «Prement el botó del GPS es podria haver salvat». Per això recomana que no només s'instal·lin el sistema els vuitanta taxis de Girona. «Faig una crida perquè els quatre-cents de la província segueixin les mateixes passes».

> 29 Dilluns

M'han fet mal!

■ El succés d'avui al Centre d'Assistència Primària de Can Gibert del Pla és un símptoma més dels inquietants trastorns que pateix aquesta societat. Un pacient ha apunyalat un dentista del centre perquè li havia fet mal dies enrere en extreure-li un queixal... Un episodi, que tot i desconèixer si l'agressor pateix una patologia que l'afecta uns centímetres més amunt de la caixa bucal, preocupa perquè és insòlit.

Ja fa temps que els metges denuncien un augment alarmant d'agressions físiques i psíquiques per part dels seus pacients. Fins al punt que fa unes setmanes els col·legis de metges catalans van contractar una assegurança per donar cobertura als atacs. Em pregunto on podem arribar d'aquí uns anys si ara ja ens dediquem a atacar aquells que per ofici guareixen.

Ja sabem —tots ho patim— que la medicina d'avui està condicionada per l'estrès dels metges públics, a qui se'ls reclama una productivitat de factoria, i per l'estrès dels facultatius privats dels gabinets mèdics. Aquests últims s'exigeixen ells mateixos límits inhumans amb la finalitat de fer duros a cabassos.

Però de tot plegat el que realment preocupa és que està destruint la llegendaria relació de confiança metge pacient, fonamental per abordar qualsevol malaltia.

La platja de Castell. El paratge ofería aquest aspecte un dia de setembre de l'any passat.

Salvat!

27 Dissabte

□ Salvem Castell ha firmat la seva dissolució. En dotze anys la plataforma conservacionista ha assolit els seus objectius i poc sentit tenia continuar mantenint la marca, ja que Castell està salvat almenys per alguns anys. Per molts especuladors que, en el futur, arribin a controlar els governs local, català o estatal difícilment s'atreviran a fixar la seva cobdícia en un paisatge conservat gràcies a la lluita de molts palamosins. Almenys perdurà mentre duri la memòria.

El 1994 Palamós va celebrar un referèndum per saber si els ciutadans permetrien construir en aquell paratge. El setanta per cent es van decantar

per la seva protecció. Aquell dia de juny de 1994, jornada d'eleccions europees, el vaig passar a Palamós. Va ser una manera de posar passió a un dia de comicis gens passionals. Tot Palamós va estar pendent dels resultats i molts ho van celebrar amb grans dosis d'emoció.

Els que érem a Palamós aquell dia no vam desxifrar el gran significat del moment. Els anys han acabat per demostrar que el concepte Salvem Castell ha convertit aquest territori, les comarques de Girona, en un dels punts d'Europa amb més moviments conservacionistes. Un indret on els polítics paguen molt car no justificar un projecte i on la major part de la ciutadania ja no tolera infraestructures a canvi de renunciar a paisatges i essències. La lluita pels Aiguamolls de l'Empordà va ser pionera des de l'ecologisme, en canvi, Salvem Castell va ser la primera d'una cascada de corrents conservacionistes sorgides des de diferents segments de la societat civil.

> 30 Dimarts

Venjança porno

■ A un jove informàtic de Caldes de Malavella li pot sortir realment cara la venjança, en forma de broma, que va gastar als seus extreballadors i l'empresa que els va contractar. Aquesta empresa li va pispar la mà d'obra i ell va decidir utilitzar el costat obscur dels seus coneixements i alterar la pàgina web de l'empresa rival col·locant una rossa pornogràfica envoltada per quatre sodomites que resulta que tenien la cara fotogràfica dels seus antics treballadors.

El jove, jutjat per injúries, ha explicat que es va sentir enganyat i estafat i que per això va decidir perpetrar la «broma». Una broma que li pot costar cara: uns seixanta-sis mil euros en concepte de multa i indemnitzacions si prospera la petició que fa l'acusació representada per l'advocat i estrella d'estrident

tertúlies televisives, Javier Nart.

> 31 Dimecres

Guerra difícil

■ El nou director de la Casa de la Generalitat a Perpinyà, un sòlid intel·lectual, periodista i historiador empordanès anomenat Enric Pujol, explica que les últimes dades disponibles indiquen que el quaranta per cent dels pares que porten els seus fills a l'escola pública a Perpinyà volen que aprenguin català. Aquest figuerenc reconeix estar sorprès per la represa de la catalanitat a la ciutat.

Aquest fenomen vigorós està coartat per la circumstància que el Govern francès es nega a contractar més mestres que imparteixin la llengua que en el passat parlaven tots els habitants de tota la regió. Un fet que, d'altra banda, es produeix dins del país que va perpetuar i no vol alliberar el jacobinisme heretat d'aquella aliança radical republicana

del segle XVIII anomenada Club dels Jacobins. L'anterior executiu del socialista Lionel Jospin va intentar tímides concessions a la riquesa de llengües que té França i que la República ha anat esclafant al llarg dels segles. L'arribada de la dreta va representar un seriós retrocés en aquest sentit. Però el cas és que els nous gestors socialistes tampoc han anunciat canvis de postura significatius per quan tornin a governar la república. A diferència de la poca destresa del centralisme castellà espanyol, a França la feina de persecució i destrucció de les llengües va ser tan eficient que, avui en dia, allà no és un tema de grans debats ni preocupacions. Tampoc és un conflicte que sumi ni resti massa vots. Per tant, s'intueix un futur no massa esperançador.

> 1 Dijous

Herències

■ A Catalunya les herències que re-

presenten un bé per a la comunitat encara són notícia perquè són escasses. Fa uns dos anys va morir Pere Llonch, un veí tetraplègic de Vila-sacra que va decidir deixar el seu patrimoni a l'associació Mifas, dedicada a treballar des de fa 25 anys per millorar les condicions de vida de les persones amb disminucions físiques de les comarques de Girona. Amb la venda de les propietats de Pere Llonch, i una cessió de terrenys per part de l'Ajuntament de Vilafant, Mifas podrà construir la segona residència de dia per a aquest col·lectiu. Estaran amb mi que és una història reconfortant.

En altres societats, satanitzades amb raó per altres motius, com els Estats Units, deixar part de les herències a organitzacions que treballen per un bé comú és més freqüent. Fins i tot els governs de diferents estats ho premien fiscalment si la persona ho anuncia i ho compromet en vida.

> 2 Divendres

Injectar

■ Per molt que l'aterratge de Ryanair hagi representat un autèntic fenomen viatger a les comarques de Girona, em permetran que continuï insistint en el fet que la companyia ha tingut una rebuda desproporcionada i provinciana. Mentre la societat civil de les comarques de Girona fa temps que va agafar el camí de la modernitat i va optar per arraconar els perjudicis, una part de les seves institucions continuen sense renovar ni essències ni persones. El resultat és que desprenen un fort ferum de naftalina caducada.

Si l'empresa irlandesa ha decidit operar aquí és perquè hi veu negoci. Si un dia deixa de veure negoci marxarà i ja està. Ja està per a ells... ja que aquí algú haurà de d'explicar per què se li va injectar diner públic. Això és així malgrat que a hores d'ara ningú ens ha explicat què van fer els bandits que van muntar vols regulars amb Madrid des de Girona i després van fugir amb el botí. La injecció econòmica a Ryanair no estarà justificada fins que algú expliqui estadísticament, i no amb estudis pamfletaris, que genera riquesa sòlida al país. Més enllà de la bestiesa que he sentit pronunciar a no sé qui que manté que ara és molt freqüent quedar per anar a dinar a Roma i tornar el mateix dia. No és cap bestiesa anar volant a dinar a Roma i que ens ho puguem permetre tots plegats. És una bestiesa que algú utilitzi aquest argument per justificar inversió pública. Considero que abans d'anar a Roma a menjar un plat de Strozzapreti tenim prioritats més elementals.

Uns 50 artesans del ferro mostren les seves creacions a Besalú

M.M.
BESALÚ

□ La desena edició de la fira de forjadors de Besalú, inaugurada ahir i oberta al públic fins al dia 12 d'abril, aspira a convertir-se en un espai de promoció dels artesans del ferro, la producció del quals molta gent desconeix o considera que està econòmicament fora de les seves possibilitats. L'Associació Acunç, dedicada a la recerca i la

divulgació, organitza aquest esdeveniment amb el suport del consistori que veu la fira com un complement perfecte al projecte que impulsa per al desenvolupament turístic i cultural del municipi.

La fira reuneix una cinquantena d'artistes, majoritàriament de les dues Catalunyaes. No obstant, enguany també hi participa un forjador xilè i fins hi té obra una nena de 10 anys de Toledo. Els inscrits només poden dur una peça a l'ex-

posició (instal·lada a Can Llaudes, al Prat de Sant Pere) i està prohibit repetir. Segons els organitzadors, aquesta norma comporta, a la pràctica, que els artesans hagin de fer una peça expressament per a mostrar-la a Besalú.

Ahir, durant la inauguració, Acunç i l'Ajuntament van obsequiar amb una placa Francesc Murillo per la seva constant col·laboració en tots els actes culturals que tenen lloc al municipi.

Dos euros. És el preu de l'entrada, gratuïta per als menors de 12 anys.